

Из нове Србије

На капији Душанова Града.

Вековни сан српског народа остварио се. Што је некад било ваше сад је опет ево наше. На Душановом гордом граду над Скопљем опет се поносно вије српска застава, а на капијама градским српски војник стражари, онај силни, храбри, смели, неустрашими војник, који је својим војничким врлинама и љубављу према своме народу и Отаџбини, задивио цео свет. У Град под Турцима Србин није смео; данас под Србима слободно је свакоме где хоће. Два стара Турчина, који се тим именом зову само за то што су им стари преврнули вером, а у ствари су Срби, који и данас сем српског другог језика не знају, прилазе стражару, и моле га за дозволу, да уђу у град. И сад су се упустили у разговор дивни наш сељак под оружјем и браћа му друге вере, па и једном и другом мило, — што се братски разумеју и што Србин „Турчину“ не натура тешкоћу роштва, јер Србија је слободија...

Како Србин умире

— Црногорци за Отаџбину —

При јуришу на Тарабош учествовао отац са тројицом синова. Један син паде тешко рањен. Отац се сагну према драгом рањенику, пољуби га у чело и закликта својим синовима: „Напред!“ После неколико минута паде и други син пред очевим ногама. Отац се задржа, преви му рану, која је била смртоносна, извади из торбе парче хлеба, стисну га у руке рањеном сину и полети напред, да изи браће не изостане. Но тек што је крочио неколико корака смртно га погоди једна непријатељска кугла и он се сруши мртав.

И то је било још добро за њега, јер му је био уштеђен душевни бол, да види и трећег сина, како је одмах за њим пао смртно рањен.

При нападу на Тарабош међу другима тешко је рањен један седамдесетогодишњи старац. Старац се стропошта, за тим се упе из све снаге једва се диже, дограби једну бомбу и последњом снагом потрча ка турском шанцу, пред којим су биле жице.

— Нећу без одмене на онај свет, кликну и баца бомбу у густе турске редове у шанцу.

Бомба страховито прасну, разнесе велики део жица и баца у зрак десетак растрганих телеса турских војника. С њима је у зрак отишао и старац прошиша небројеним турским куглама, али је био задовољан, јер је своју скупо одмисну главу и на онај свет отишао са великом пратицом

Са бојнога поља

Војска подиже и одржава телеграфе телефоне

Турска је у основи својој била некултурна држава. У њој не само да није било јавне, личне и имовне безбедности, но није имала ни културних установа, без којих се не да ни замислити једна европска држава. Она је била у сваком погледу примитивна самим тим у борби са културним и напредним противником у напред осуђена на пропаст. Турске више у крајевима где наш народ живи — нема, а наши се труде, да у најкраћем времену с поносом за нас могу повући паралелу између некад и сад. Војска је по свој новој Србији, уз помоћ народа, саградила о час добре друмове, тамо где ни стазе за пешаке није било, а све веће вароши повезане су телеграфом и телефонима, које је подизала сама војска, као што представља ова наша слика.